

...

Bílá Hvězda byla po několikaměsíčním čekání na naše rozhodnutí pryč! Bylo velmi smutné uvědomit si, že naši přátelé odletěli bez nás, ale... odpovědnost před rodnou planetou nám nedovolila odejít. Naši druhové ve zbrani byli pryč, vše se vrátilo do normálních kolejí a ještě dlouho jsme na to vzpomínali. Zvláště často jsme se k tomu ve vzpomínkách vraceli, když jsme v těžké době navíc procházeli i zkouškou zapomnění (zatracení)! V roce 1997 všichni naši přátelé z hvězd znenadání zmizeli beze stopy a bez vysvětlení na několik dlouhých let. Ačkoliv to nezměnilo náš celkový postoj a přístup ke všemu, někdy jsme se cítili neutěšitelně. Je to zdrcující, když vás nechají samotného s vašimi problémy, které na vás padají jako vodopád právě kvůli tomu, co jste udělali pro druhé, včetně těch, kteří bez vysvětlení zmizeli. Řeknu na rovinu, že to nebylo lehké vydržet! Nepochybovali jsme o správnosti našich akcí a nelitovali jsme našich rozhodnutí, ale propadali jsme smutku a v takových chvílích jsme vzpomínali na to, jak za námi přišla Hvězda! Jindy nás přepadaly myšlenky, zda se nám to vše nezdálo? Ale pokaždé jsme je odvrhli, bez ohledu na to, zda byly naše vlastní, nebo zda nám byly podstrčeny našimi „přáteli“. V takových okamžicích jsme ze všeho nejvíc toužili získat potvrzení správnosti naší pozice.

Vzpomínám si, jak v září roku 1987 vyslal po mé prosbě Koncil Sta kosmickou loď do Černobylu a její posádka neutralizovala plutonium v sarkofágu čtvrtého reaktoru, který byl připraven explodovat. Všechny informace byly předávány také telepaticky. Vrátil jsem se do Charkova, kde jsem tehdy žil a pracoval, a řekl některým kolegům, kteří se upřímně zajímali o mou práci, že Koncil Sta vyslal loď, jež se v 5.00 ráno vznášela nad sarkofágem a vycházel z ní jasný kužel světla, který uvnitř sarkofágu neutralizoval nahromaděné plutonium a v důsledku toho všeho k žádné explozi a smrti naší Midgard-země nedošlo. Byl jsem vyslechnut bez jakýchkoliv námitek, nikdo neřekl, že to není možné, ale cítil jsem, že mé vyprávění berou mírně řečeno s rezervou („jako zprávy rádia Jerevan“, p.p.). Bylo to pochopitelné, sovětské sdělovací prostředky o možnosti termonukleární exploze neuvěřitelné síly, která mohla proměnit Midgard-zemi v další pás asteroidů, neutrousily jediné slovo. Tato záležitost a vše s ní spojené bylo přikryto dekou „státního“ tajemství. Ještě dnes si občas vzpomenu na den, kdy Marina, psychologka našeho oddělení, nevybavuji si její příjmení, přišla do práce a s neskrývaným překvapením ve tváři mě informovala:

„Koljo, víš o tom, v programu „Vzgljad“ hlásili, že mnoho lidí – dělníci, studenti, inženýři – kteří jeli do Kyjeva do práce, školy nebo za svými záležitostmi, vidělo nad Černobylem kosmickou loď, ze které vycházel kužel světla, v 5 hodin ráno přesně toho dne, o kterém jsi nám říkal!..“

Takovým neočekávaným způsobem se tedy výpověďmi svědků, zaslanými do pořadu „Vzgljad“, potvrdilo to, co jsem říkal! Ale kdyby Marina pořad neviděla, kdyby se svědkové obávali poslat dopisy do redakce pořadu nebo kdyby se hlasatelé nerozhodli přechíst je do éteru, můj příběh o oněch událostech by pro všechny, kteří ho

slyšeli, zůstal mou „fantazií“! Později jsem získal další potvrzení, o nichž jsem se zmiňoval dříve, ale stále... situace to byla skutečně velmi neuvěřitelná, ne-li naprosto neuvěřitelná, z pohledu obvyklé logiky drtivě většiny obyvatel Země! Jak by také ne – pozemská „věda“ s pěnou u huby argumentuje, že ve vesmíru žádný inteligentní ani jiný život není, a nyní přijde nějaký neznámý člověk a prohlásí, že po jeho prosbě Nejvyšší Hierarchický Koncil neuvěřitelně mohutné Unie civilizací 300 vesmírlístků (šestipaprsku), v jednom z nichž je i naše Midgard-země, neprodleně vyslal kosmickou loď, která naši planetu zachránila od obrovské katastrofy! Není divu, že takové výroky mohou podnítit pochyby o jeho duševním zdraví, zvláště když masmédia o žádném nebezpečí neinformovala, nemluvě vůbec o možnosti zničení celé planety! Chápal jsem to velmi dobře, ale říkal jsem i tak pravdu, bylo pro mě důležité nebýt pokrytcem, v první řadě před sebou samým. Pochopitelně jsem to neříkal všem, ale jen víceméně připraveným a otevřenějším lidem! Ale dokonce i pro ně bylo mnou řečené za hranicemi jejich chápání, tak neuvěřitelným se vše na první pohled zdálo. Když proto udivená Marina potvrdila pravdivost mých slov, cítil jsem v duši nevýslovnou radost.

Dostalo se mi potvrzení, které dokládalo jak druhým, tak mě samému, že jsem **SKUTEČNĚ MĚL TELEPATICKÝ KONTAKT S KONCILEM STA, A ONI SKUTEČNĚ VYSLALI PO MÉ PROSBĚ KOSMICKÝ KORÁB!** Poznání toho všeho je dech beroucí, je čemu radovat se, když se vám naprosto neočekávaným způsobem dostane potvrzení reálnosti uběhlých událostí! Získal jsem potvrzení reality telepatického kontaktu a důvěryhodnosti takto získané informace více než jedenkrát. Nicméně když k tomu dojde znovu, zvláště v případě takové z pozemského úhlu pohledu neuvěřitelné události, jako je příchod planety, Bílé Hvězdy, která přiletěla právě kvůli nám – je to vždy zdroj inspirace a obrovské podpory. Takový druh potvrzení dává dodatečnou sílu a posiluje přesvědčení, pomáhá přežít těžké časy a potvrzuje správnost zvolené cesty. Bylo to pro nás zvlášť důležité během zkoušky zapomnění, která trvala mnoho dlouhých let a začala právě tehdy, když přišly těžké časy. Byla to tvrdá zkouška, protože jsme byli ponecháni proti svým nepřátelům sami a vznikl dojem, že nás všichni opustili, jen co od nás získali to, co potřebovali. Problémy se na naši hlavu sypaly jako lavina a začali jsme se cítit jako bárka uprostřed rozbouřeného oceánu.

Naše zkouška zapomnění začala v roce 1997. Problémy se nám tehdy valily na hlavu jeden za druhým. Se Světlanou jsme se tomu všemu pokoušeli přijít na kloub, přemýšleli jsme, že se nás možná pokoušejí chránit před vážnými problémy, zachránit nás před smrtí. Ale pokusy odstranit nás fyzicky probíhaly i nadále. Podařilo se mi však vytvořit velmi efektivní systém blokování a neutralizace, a to vše v době, kdy jsme byli cílem prakticky všech tajných služeb USA, a nejen těch, a kdy prezident Bill Clinton osobně podepsal příkaz pro naši eliminaci. Vše to začalo už v červnu 1993 a trvalo to bez přestávky několik let, ale kolem roku 1997 všichni, kdo si nás přáli vidět „v hrobě v bílých plátenkách“, pochopili, že pokusy o fyzickou eliminaci jsou bezvýsledné a jen jim přinášejí ohromné náklady. O tom všem budu psát později, s postupem událostí. Dlouho jsme nemohli pochopit příčinu toho, co se s námi a

okolo nás dělo, a vákuum, které kolem nás vzniklo, bylo téměř fyzicky hmatatelné. V těchto těžkých časech jsme potřebovali něco, co by nás povzbudilo, zahnal všechny pochybnosti, které na našich pozicích nemohly nic změnit, ale přesto zanechávaly v našich duších nepříjemnou pachut'. Někdy jsme se Světlanou hovořili o Hvězdě, o tom, jak za námi přišli naši přátelé, a v takové momenty jsme občas i probírali možnost, zda se nám to všechno nezdálo, zda to nebyla krutá hra našeho vědomí a podvědomí, které nám dávalo to, po čem jsme toužili.

Měli jsme silnou víru v sebe sama a ve skutečnost toho, co se stalo, která nebyla založena jen na našem přesvědčení o vlastní pravdě, ale i na velmi reálných, materiálních potvrzeních. Ale... chtěli jsme více, chtěli jsme nějaké hmatatelné potvrzení naší pravdy, zvláště v časech zkoušky zapomnění. Mimochodem to, že procházíme zkouškou zapomnění, jsme si ověřili až mnohem později, konkrétně... když po více než **deseti letech trvání konečně skončila!** Během všech těch let jsem se jen domníval, že takovou zkouškou procházíme, ale nemohl jsem si být jistý, že je to zkouška, dokud neskončila a její existenci nám nepotvrdili. Během celé té doby jsme se mohli opírat jen o vlastní představy a vlastní analýzy. Jednou jsem si však, počátkem roku 1994, koupil v jednom obchodě s ruskou literaturou v San Francisku útlou brožovanou knížku s názvem „Život k pronájmu“ autorů Tichoplavových. Zajímalo mě, co v tehdejšímu Rusku psali o tom, o co se nemálo zajímám sám. Bohužel, ačkoliv autoři knihy uváděli reálné příklady, nechápali plně to, o čem psali. Je to poměrně častý jev, kdy se lidé nevládnoucí od přírody ničím pokoušejí objasnit nepochopitelné, nebo když nějakou „jiskru“ schopností mají, ale nepokoušejí se pochopit podstatu toho, čím je příroda obdařila, a začínají objasňovat vše a všem, myslíce si, že ona „jiskra“ je hranicí možného, zatímco je ve skutečnosti jen prvním krokem. Myslím, že není třeba popisovat, co z takové situace vznikne, vymyslí se, apod. Ale... při čtení té knížky jsem neočekávaně narazil na něco, co bylo velmi důležité právě pro nás se Světlanou! Na straně 214 jsem narazil na následující:

„...10. prosince 1994 přinesl Hubbleův teleskop světu další hádanku. Na samém okraji vesmíru vyfotografoval Příbytek Boha – zářící sněhobílé město, vznášející se v temnotě vesmíru! Teleskop předal stovky obrázků do Space Flight Center, Greenbelt, Maryland. „Zjistili jsme, kde žije Bůh“, – řekl jeden ze zdrojů NASA ...“

Byla to první „vlaštovka“ potvrzující objevení se Bílé Hvězdy v naše vesmíru – lístku šestipaprsku. A „zářící sněhobílé město“ se objevilo právě v době, kdy zde byla Hvězda. Že to byla Bílá Hvězda, která se přemístila do našeho vesmíru-lístku kvůli nám, to přirozeně v NASA nevěděli, přesněji řečeno, nevěděli vše. Některé informace z jednoho prostého důvodu měli – v USA nás doslova „pásli“ a zaznamenávali vše, co zaznamenat šlo. Už přes rok měla v bytě nad námi základnu CIA, a ať se nám to líbilo nebo ne, museli jsme se s jejími pracovníky neustále střetávat tváří v tvář. Jeden čas v bytě nad námi trávil dny i noci James Woolsey, ředitel CIA. Později se k tomu ještě vrátím, zatím budu pokračovat výkladem situace, týkající se naší Hvězdy...

Ta malá zmínka v knize se nám stala balzámem na duši. Naši přátele za námi skutečně přišli a čekali na naše rozhodnutí. Pro všechny bylo sněhobílé město,

vznášející se v kosmu, záhadou, lidé z NASA ho dokonce nazvali „Příbytkem Boha“! Co jiného si však mohli myslet, spatřice v dálavách vesmíru takovou kolosální strukturu? Vždyť naše „věda“ do dnešních časů stojí na pozicích jedinečnosti života na Midgard-zemi! A najednou je na stovkách fotografií pořízených vesmírným Hubbleovým teleskopem objevena taková kolosální struktura zjevně umělého původu! Na nic lepšího jednoduše přijít nemohli. Zajímavé je i to, že před prosincem 1994 nebylo na souřadnicích vznášejícího se sněhobílého města nikdy nic objeveno! Nikdo si dokonce ani nepoložil otázku, odkud se tam vznášející se město vzalo? Někdo může říct, že teprve Hubblův teleskop, vyneseno mimo zemskou atmosféru, byl schopen objekt spatřit. Řeknu vám následující. Hubblův teleskop pořídil během prosince 1994 a ledna a února 1995 stovky fotografií sněhobílého plovoucího města. S jistotou vím, že fotografie byly pořízeny přinejmenším v prosinci 1994. Kde jsou ale fotky objektu pořízené v roce 1995, 1996, 1997 ... 2009 a 2010? Žádné neexistují! Vytratil se snad u vědců o sněhobílé zářící město vznášející se v kosmu zájem? Myslím, že nevytratil, naopak, zájem byl a je obrovský! Nevězí to ve ztrátě zájmu o tento umělý výtvar, ale v tom, že tento umělý výtvar... **zmizel sám!** Byl, byl, potom se sebral a zmizel a „vědci“ to nemohou nijak pochopit! Když jsem se dozvěděl o existenci stovek fotografií Bílé Hvězdy, které pořídil Hubblův teleskop, mým prvním přáním bylo ty fotografie najít. Začal jsem všechny své známé žádat o pomoc s jejich nalezením, ale... dlouhou dobu se nic nedařilo. Ale když už jsem si začal myslet, že NASA zničila vše, co ohledně této věci prosáklo do tisku, 2. března 2010 mně na stránky poslali odkaz na fórum, ve kterém probírali přesně tu fotografii sněhobílého města vznášejícího se ve vesmíru, kterou v roce 1994 pořídil Hubblův teleskop! Někdo mi poslal odkaz a nevědomky nám se Světlanou dal vzácný dárek. Na fóru jsme o té události získali i video. Byla v něm část interview se specialistou NASA Dr. Robertem Harringtonem, v němž říkal, že prozkoumal město na fotkách a Hubblův teleskop byl opětovně namířen na stejné místo pro pořízení nových fotografií neobvyklého objektu, které nad veškerou pochybnost dokázaly, že se jedná o skutečný objekt a ne nějakou podivnou hru světla a stínů. Sněhobílé město (Hvězdu) v interview prohlásili středem vesmíru a výtvozem vysoce rozvinuté civilizace. A kupodivu se téměř nemýlili. Hvězda je skutečně výtvozem vyšších hierarchií Světých sil a skutečně se jeví centrem, jen centrem osvobození vesmíru od Temných sil – sociálních parazitů! Zajímavé je i to, že na fotografiích Hvězdy je jasně patrný systém zabezpečující její přemísťování v prostoru. Je to zakřivení prostoru okolo centra, ve kterém se Hvězda nachází. Zakřivení prostoru je tak velké, že aktivně láme toky světla. Výsledkem toho je zakřivení prostoru okolo Hvězdy krásně viditelné jako trojrozměrná (prostorová) osmička, v jejímž centru se Hvězda nachází. Právě díky tomuto systému deformací prostoru se může Hvězda přemísťovat z jednoho vesmíru-lístku do druhého. Systém se dá přirovnat k vesmírnému výtahu, kdy se však v prostoru nepohybuje Hvězda, ale pohybují se (při změně úrovně zakřivení prostoru v centru trojrozměrné osmičky) samotné prostory-vesmíry, jako by na Hvězdu byly „nanášeny“.

.....

.....

.....

Pokud proto chcete něco lidem přinést, musíte si být na **tisíc procent jisti, že to, co přinášíte, je pravda a nic než pravda!** Za to, co lidem přinesete, nesete plnou odpovědnost, před nimi i před sebou! Musíte si být jisti, že jste se vyhnuli jakýmkoliv chybám, povedlo se vám správně interpretovat vlastní zkušenost a, což je nejdůležitější, že vaše informace není výplodem vaší vlastní představivosti! Ačkoliv vymyslet si podobné věci je, z mého úhlu pohledu, jednoduše nemožné, protože něco podobného není nikde popsáno ani nejodvážnějšími snílky a spisovateli fikce všech dob a národů, dokonce ani těmi, jejichž myšlenky čekaly na své uskutečnění stovky let! Nic podobného není obsaženo ani v legendách, ani v náboženských doktrínách jakéhokoli národa. A právě proto se pro nás staly reálné fotografie Bílé Hvězdy, pořízené Hubbleovým teleskopem, nejen obrovskou podporou v časech zkoušky zapomnění, ale i potvrzením reálnosti událostí, k nimž došlo v dalekém kosmu. Vždyť Hvězda byla vytvořena v roce 1992, a velmi daleko od našeho vesmíru-lístku šestipaprsku! A právě fakt přítomnosti Hvězdy v našem vesmíru a poprask ve vědeckém světě, který její objevení vyvolalo, potvrzují reálnost toho, co se stalo, a hovoří o tom, že naše konání ve vzdálených kosmech je **REALITOU, NE FANTAZIÍ ANI BLOUZNĚNÍM POMATENCE**, jak by si určité kruhy přály! Ale tento fakt, stejně jako mnohé další významné události potvrzující realitu toho, co jsme se Světlanou dělali a děláme, vyjdou najevo až později. Na konci roku 1993 jsme se opírali o své vlastní pochopení a objektivitu faktů, o nichž jsem psal už dříve.

Kromě větších akcí, částečně popsaných výše, se náš život sestával i z každodenní rutiny, dobře známé každému člověku, ačkoliv i v rámci obyčejných starostí se staly některé neobyčejné a překvapivé události... Pokračoval jsem v práci na ilustracích pro svou první knihu „Poslední apel lidstvu“ a počet hotových ilustrací se už přehoupl přes stovku. Jak jsem si postupně osvojoval grafický program „Photoshop“, čím dál více jsem chápal a litoval, že dokonce ani (na tu dobu) hodně „našlapaný“ počítač, ani na tu dobu hodně kvalitní grafický program, mi nedávají možnosti vytvořit takové ilustrace k mé knize, jaké bych chtěl. Objem operační paměti mi nedovoloval vytvářet ilustrace s takovými detaily, jaké bych chtěl, jaké jsem je viděl ve své mysli. A nejvyšší rozlišení, které šlo v té době použít – 300 x 300 dpi (dots per inch – bodů na palec, 1 palec = 2,54 cm), a které jsem používal při vytváření ilustrací, mělo jeden vedlejší efekt – každá operace trvala počítači poměrně dlouho. To vše pochopitelně ovlivnilo rychlost vytváření každé ilustrace, ale přesto šla práce dobře, hlavně díky tomu, že jsem každou volnou minutu využil na to, abych na nich pracoval...

Tehdy jsem se rozhodl vytvořit na počítači svůj první obraz. V minulosti jsem maloval pomocí pastelky a olejových a vodových barev. Jak jsem psal dříve, kreslit jsem se naučil sám, vyvinul jsem si vlastní smysl pro proporce, harmonii a barvy. V sovětských dobách bylo pro obyčejného člověka těžké obstarat si jakékoliv kreslicí potřeby dobré kvality, ať už se jednalo o olejové barvy či pastelky, a pokud se někde

objevily, byly drahé. Proto jsem musel pro získání potřebné barvy míchat barvy ze standardních sad, ve kterých byla kromě jiného jen jedna tuba od každé barvy, snad kromě zinkové běloby, které byly tuby dvě! A koupit jednotlivé barvy zvlášť bylo téměř nemožné, zvláště v našem městečku. A pokud se poštěstilo najít kvalitní barvy, stály na tu dobu velmi mnoho – dva i více rublů za tubu. To nijak zvlášť nepomáhalo! A když jsem se pokoušel získat potřebnou barvu z barev standardních sad cestou míchání, zdaleka ne vždy se to povedlo – složky barev spolu chemicky reagovaly a ony chemické procesy „nebraly ohled“ na to, jakou barvu jsem se pokoušel získat. Neměl jsem jednoduše potřebné zkušenosti a znalosti míchání barev, stejně jako znalosti barev samotných. Plátna jsem si také vyráběl sám z materiálů při ruce, stejně jako štětce, přičemž ty jsem si vyráběl z vlastních vlasů, které jsem si vlastnoručně stříhal po celé hlavě, kam jsem dosáhl. Důvodem bylo to, že dobré štětce prakticky nebylo možné sehnat, a ty, na které mi padl zrak, stály velmi mnoho. Proto když jsem si osvojil práci s grafickým programem „Photoshop 2“, otevřely se mi neuvěřitelné možnosti, například získat jakoukoliv barvu, nanášet ji při volitelné hustotě (překrytí) v rozmezí 1 – 100 % a mnoho, mnoho dalšího. Sice se mi nepodařilo realizovat vše, co jsem si přál), hlavně s „Photoshopen 2“, ale brzy se objevily sofistikovanější grafické programy, ve kterých se nabízela možnost pracovat ve více vrstvách, a současná verze Photoshopu dosáhla takové úrovně možností, že dovoluje realizovat až neuvěřitelné. Ale to se stane až později. Na konci roku 1993 jsem se pokoušel uskutečnit své sny s tou verzí programu, která byla tehdy k dispozici. Něco se mi uskutečnit podařilo, něco ne, ale získával jsem cenné zkušenosti, které mi později, když už byly k dispozici lepší programy, umožnily dosáhnout žádaných cílů. Ale to se stane v budoucnu, tehdy jsem pokračoval v práci na ilustracích ke své první knize a na svých prvních obrazech, ale o tom se zmíním později. Nyní se vrátím ke konci roku 1993...

Ještě v létě jsem pomocí své Minolty udělal cyklus fotografií Světlany v kožiších „Revillon“ a také cyklus fotografií Světlany v kloboucích s pery. Když Světlana představitelům firmy fotografie ukázala, nastal skutečný poprask. Nabídli mi cyklus odkoupit, ale odmítl jsem na své fotografie prodat práva. Obrátili se na mě tedy s prosbou nechat vyrobit fotografie ve větších rozměrech, a tak jsem v jedné fotolaboratoři nechal vyrobit kopie o rozměrech 2 x 3 metry. Kvalita tisku byla výborná, a ony fotografie se brzy objevily ve výkladních skříních Revillonu v Paříži. Této události se v brzké době dostalo velmi neočekávaného vyústění, hlavně pro Světlanu. V listopadu 1993 pozval prezident firmy Světlanu do Paříže! Paříž byla Světlaniným snem a takovým neočekávaným způsobem se uskutečnil! Touto dobou už platnost vstupních víz do USA dávno vypršela. Jak jsem se zmínil dříve, já jsem získal pracovní vízum H1 a Světlana jako moje žena získala H4, bez možnosti pracovat. Světlana tedy vzala kopii víza H4 a zašla na imigrační úřad San Franciska, aby zjistila, co je třeba k bezproblémovému návratu do USA. Vystála dlouhou frontu a, ukazujíc své H4 vízum, zeptala se, co dalšího pro bezproblémový návrat potřebuje. Řekli jí, že kromě H4 víza nepotřebuje nic.

Světlaně se šťastná vrátila domů a začala s přípravami na cestu. Do Paříže s ní letěl i představitel Revillonu v San Francisku a výlet dopadl velmi dobře, nabídli Světlaně být tváří firmy a předložili jí kontrakt k podpisu. Několik dní v Paříži uběhlo velmi rychle, podle možností jsme si volali. V té době mobilní telefony ještě nebyly, přesněji – ještě nedošlo k jejich většímu rozšíření. Takže jsme spolu hovořili, jen když se nacházela ve svém pokoji na hotelu – večer, kdy se vracela, a ráno, než odešla. Obvykle mě prozvonila a já jsem zavolal zpět. Uskutečnil se její dětský sen – nacházela se v Paříži! Naši noví přátelé jí přitom ukázali Paříž takovou, jakou ji viděl málokterý návštěvník, viděla mnoho z toho, co turistům a návštěvníkům města jednoduše neukazují. Její potěšení neznalo hranic! V Paříži se Světlaně naživo seznámila s malou Elizabeth a jejím bratrem, prvními studenty mé mentální školy. Děti pochopitelně přišly se svými rodiči a Světlaně se sprátelila i s jejich mámou, přátelství, které trvá dodnes. Připomenu, že Elizabeth je ta dívka, která byla unesena a kterou jsme zachránili pomocí ne zcela obvyklých metod, o čemž jsem psal dříve. Světlanino setkání s dětmi poskytlo potvrzující zpětnou vazbu o realitě našich akcí na mentální úrovni. A takových potvrzení se vynořovalo více a více. O některých jsme se dozvídali ze sdělovacích prostředků, o některých – když jsme se s hrdiny našich mentálních operací sami setkali. Rozsah našich operací se postupně zvětšoval, ale o tom později. Zatím zpět k Paříži a listopadu roku 1993...

První Světlanina cesta do Paříže dopadla znamenitě, ale... po návratu do USA ji čekalo nepříjemné překvapení. Její let z Paříže byl s přestupem v New Yorku a právě tam měla překročit hranici do USA. Na hranici ji čekalo nepříjemné překvapení – zastavili ji! Vyšlo najevo, že imigrační úřad v San Francisku jí dal nesprávnou informaci, zda záměrně nebo z nevědomosti – to už nemělo význam! Zastavili ji na hranici a nechtěli ji vpustit do země. Když Světlaně ukázala úředníkům své H4 vízum, odpověděli jí, že jí to vízum dává právo k pobytu v USA, ale nedává jí právo překročit hranici! Je to vůbec naprostá absurdita – člověk má právo žít v zemi, ale nemá právo do ní vstoupit? Taková absurdita je v zákonech USA zakotvena. Je to rovno situaci, kdy by člověk mohl žít v domě, ale nesměl projít dveřmi! Když Světlaně v určený čas nedorazila, dělal jsem si starosti, ale necítil jsem nic vyloženě špatného. Když bylo jasné, že na palubě letadla, kterým se měla vrátit, nebyla, vrátil jsem se domů, protože se mohla na domácí telefon kdykoliv ozvat. A nemýlil jsem se: po návratu jsem na záznamníku našel vzkaz, že měla problémy na hranicích, ale vše se vyřešilo a vrací se dalším letem. Nechala mi jeho číslo a čas příletu, takže jsem se prakticky ihned zase vydal na letiště. Tentokrát šlo vše hladce, letadlo přistálo načas a brzy jsem ji spatřil vcházet do příletové haly. V té době bylo v USA možno, zvláště u vnitrostátních letů, dostat se bez problémů do haly pro příchozí bez všech těch inspekcí a dalších nesmyslných věcí, které se objevily po 11. září 2001. Když jsem Světlanu uviděl přicházet koridorem od letadla, spadl mi kámen ze srdce! Uvítal jsem ji ohromnou kyticí temně rudých, téměř černých růží, a šťastní jsme se vydali pro zavazadla. Zároveň se Světlanou přiletěl a doprovázel ji Robert, představitel Revillonu v San Francisku, který jí pomohl vyřešit situaci na hranicích v New Yorku. Naložili jsme Světlaninu a Robertovu zavazadla do mého mercedesu a vyrazili z

letiště. Zavezl jsem Roberta k jeho domu (to bylo to nejmenší, co jsem pro něj mohl udělat) a byli jsme doma.

Doma nás čekal Robert (Světlanin syn), který se už vrátil ze soukromé školy, kam jsme ho velmi rychle zapsali poté, co nějakou dobu navštěvoval státní školu. Úroveň vzdělávání v amerických veřejných (státních) školách se ukázala velmi nízkou, zvláště ve srovnání se úrovní škol v Sovětském svazu, přinejmenším v té době, kdy jsem je navštěvoval já. Privátní školy byly v tomto ohledu o chlup lepší. Byl jsem celkově ohromen primitivností vzdělávání v USA. Robert mi jednou ukázal své úkoly z matematiky, když byl v 10. třídě. Příklady byly na úrovni druhé třídy sovětské školy a vypadaly například takto: $(5,3 + 4,7) / (2,1 + 7,9) = ?$

Pravda, situaci mírně přeháním, ale jen nemnoho. V čitateli i jmenovateli byly dva činitele a vše, co bylo nutné, bylo je sečíst a vydělit. Nejsměšnější na tom bylo, že všichni studenti používali kalkulačky a docházeli k **různým výsledkům** (a bylo jich mnoho!), které učitel zapisoval na tabuli, a potom... ..vzal svou kalkulačku, a... když získal správný výsledek, oznámil třídě, který výsledek je správný! A to opravdu není vtip, to je příklad úkolu z matematiky v desáté třídě!!! Zato se v amerických školách učí nazpaměť jména všech vyhynulých dinosaurů, skutečná dinosaurománie!

Americký systém vzdělávání je vůbec téma na zvláštní diskusi. Často jsem hovořil s učiteli amerických škol, kteří se mnou mluvili otevřeně, nebojíce se toho, že na ně napíšu udání, což je mimochodem v Americe velmi podporovaná činnost. Když například student uvidí někoho, kdo kouří marihuanu, a neinformuje o tom, bude potrestán ne ten, kdo kouřil marihuanu, ale ten, který nedonášel! To je ve školách normou chování, a dá se říct, že Amerika je zemí donašečů! Pro většinu Američanů je to norma chování, protože jsou tak učeni téměř od kolébky. Lidé, kteří na školách učili dvacet i třicet let mi tedy porozprávěli, jak se úroveň amerického vzdělání začala rychle zhoršovat, jakmile se v jedné škole nacházely děti různých ras. Příčina byla v tom, pokud nebereme v úvahu případy mentální retardace, ke kterým dochází u dětí všech ras, že bílým dětem bylo třeba nový materiál opakovat 1 – 2x, Číňanům 3 – 4x, Mexičanům 5 – 6x a černošským dětem 10 – 12x! A učitel by měl jeden a tentýž materiál opakovat tak dlouho, dokud si ho neosvojí všechny děti! Zajímavé také bylo, že na většině škol se učí děti rodilých Američanů, ale tam, kde se objevily děti emigrantů ze zemí Evropy, nehledě na to, že se ocitly v pro ně neznámém jazykovém prostředí, se velmi rychle stávaly nejlepšími studenty. Když jsem to od amerických učitelů uslyšel, má první otázka na ně byla, v jakém jazyce svůj předmět přednášeli? „Kupodivu“ se ukázalo, že v angličtině. Načež jsem se zeptal, zda byly během vysvětlování nového materiálu všechny děti v jedné místnosti. Ukázalo se, že ano! Pak jsem se zeptal, proč musí učitel opakovat jeden a tentýž materiál 10 – 12x, pokud je pro všechny angličtina rodný jazyk a všichni se nachází ve stejné třídě? Odpověď mě ohromila ze všeho nejvíce! Učitelé, různí lidé různých národností, mě v různých dobách jako jeden hlas poučili o tom, že v případě, že by tentýž materiál neopakovali 10 – 12x, obvinili by je z rasové diskriminace a přišli by o práci!

Nevím, jak pro koho, ale pro mě bylo vše vyslechnuté vrcholem absurdity! Nejde o to, jaké je dítě rasy, jakou barvu má jeho kůže, jaké je národnosti! Hlavním kritériem by mělo být, zdali chápe, či nechápe probíranou látku. Školní program je pro všechny stejný a rasa dítěte není důležitá, důležitá je jen jeho schopnost pochopit probíraný materiál! Je pravda, že v amerických školách se v určitých dobách pokoušeli situaci napravit, rozděluje děti do tříd podle schopností. Nejnadanější děti byly v třídě A, o něco méně nadané v třídě B, atp. pro třídy C, D, F. Ale velmi brzy s tím přestali, když zjistili, že do tříd D a F se dostávají hlavně tzv. Afroameričané, kdežto do tříd A, B – hlavně děti bílých Američanů. Aby se děti z tříd D a F necítily diskriminovány, bylo to celé zrušeno a nyní jsou všichni „šťastní“ – děti všech ras jsou nyní **stejně negramotné!** A jak ukazují statistiky, například v Kalifornii si **padesát procent dětí není schopno přečíst, co je anglicky napsáno na jejich závěrečném vysvědčení potvrzujícím absolvování školy!**

O jaké rasové diskriminaci může být vůbec řeč, když všechny děti slyší jedna a tatáž slova pronášená jedním a tímtež člověkem? A pokud dítě není schopno porozumět jednoduché látce školních osnov, nemá to k rasové diskriminaci žádný vztah. Pokud budou pokračovat v podobném duchu, začnou brzy na všechny děti pohlížet jako na děti s Downovým syndromem – děti s tímto syndromem nejsou schopny vnímat materiál tak jako ostatní, a aby se necítily poníženy a diskriminovány, je nutné všechny děti vzdělávat pouze na úrovni dostupné dětem s Downovým syndromem! Podivný případ! Práva jedněch se prosazují s pěnou u huby, v přímém i přeneseném smyslu slova a práva druhých se potlačují na všech frontách, a co je nejzajímavější – všechny ty obránce práv to vůbec nezajímá! V Americe se porušují práva všech dětí všech ras a národností, schopných se učit, schopných správně a adekvátně vnímat informaci, dětí obdařených schopnostmi a talenty! A z „nějakého“ důvodu obránci práv jejich práva bránit nespěchají. Brzy budou všichni lidé obdaření schopnostmi a talenty, zvláště speciálními schopnostmi, prohlášeni sociálními parazity za nepřátele národa! A prohlášení na základě toho, že ostatní lidé, kterých byla vždy většina, **nemohou** dokázat to, co je v silách talentovaných, a budou se tak cítit dotčeni a diskriminováni!

Jakémukoliv člověku při smyslech je jasné, že je to zcela absurdní! Ale co ti, co podobné absurdity vymýšlejí a zavádějí, ti nechápou? Pochopitelně chápou velmi dobře! Nyní se nabízí položit správnou otázku, komu je to ku prospěchu? Komu vyhovuje, aby mladí lidé vyrůstali nevzdělaní, chápali jen naprosté minimum a byli zběhlí jen v elementárních věcech, a to ještě s „odřenýma ušima“? A odpověď na správně položenou otázku bude jednoduchá a očividná – je to výhodné **jen sociálním parazitům!** Právě sociálním parazitům **vyhovuje**, aby děti nemohly ve školách získat dobré vzdělání, odpovídající jejich schopnostem. Protože **nevzdělaným masám lze velmi lehce vládnout, manipulovat jejich vědomím!** A dosáhne se toho lehce. Pokud dítě školní látku jak se říká „zhltne“ při prvním, maximálně druhém výkladu učitelem, potom při třetím, čtvrtém... opakování takové dítě jednoduše obrátí pozornost jinam, k vlastním záležitostem a brzy se takové dítě octne na úrovni dětí, které látku „zhltnou“ až při desátém, dvanáctém opakování! Cílem sociálních

parazitů, kteří se schovávají za maskou „ochránců“ lidských práv, je přesně toto. Vlastní děti sociální parazité z „nějakého“ důvodu dávají do elitních soukromých škol, ve kterých se z „nějakého“ důvodu vyučují všechny ty věci, které se na ostatních školách nepovažují za nutné. A z „nějakých“ důvodů se v těch školách neohlíží na pomalejší studenty a učitelé neopakují jednu a tutéž látku desetkrát! Ukazuje se, že takové školy nemají problémy s otázkami ohledně diskriminace studentů z jednoho prostého důvodu – rodiče mají za to, že jejich vlastní děti musí získat plnohodnotné a co nejvyšší vzdělání. A pokud se pro to dítě musí trochu víc snažit, nevidí v tom žádnou diskriminaci, ale naopak, dokonce podobnou situaci velmi vítají. Zastávají zvláštní pozici, jak je ale u sociálních parazitů obvyklé – dvojité i trojitě standardy!

Ale opět jsem odbočil, nemohl jsem se „neprojit“ po vychvalovaném americkém systému vzdělávání. Ale nejzajímavější je, že podobný stav věcí není pozorován jen na amerických školách. Když jsem vybíral překladatele do angličtiny pro svou první knihu, dal jsem jednu a tutéž kapitolu na překlad třem uchazečům, o čemž budu psát později, nyní bych se chtěl zaměřit na jednoho z testovaných. Onen člověk, původem Kanadčan, studoval posledním rokem fakultu slovanských jazyků na Stanfordské univerzitě a byl mi doporučen jako kvalitní specialista. Dal jsem mu jednu kapitolu na překlad. Když mi přinesl anglický překlad, udivilo mě, že text přeložil naprosto nesprávně. Začal jsem se ho rusky ptát na různé věci o povaze překladu, ale nerozuměl mi. Pak jsem přešel do angličtiny a začal se ho ptát, proč danou frázi přeložil určitým způsobem a ne tak, jak měla pro zachování významu vypadat? Vzal jsem svou knihu v ruštině, našel požadovanou stranu a ukázal mu místo, o kterém jsem mluvil. Nebyl schopný ruský text přečíst, tak jsem pro něj přeložil do angličtiny, jak pasáž měla vypadat, a srovnal to s jeho překladem. Teprve tehdy pochopil, o čem mluvím. To mě udivilo a překlad knihy jsem mu pochopitelně nesvěřil. Když jsem to pak vyprávěl těm, kteří mi ho doporučili, byl jsem opět velmi překvapen tím (jak mě informovali), že byl nejlepším studentem fakulty a z ruského jazyka měl samá „A“¹. Byl jsem tím velmi překvapen, protože jsem ho ani jednou neslyšel mluvit rusky, dokonce ani špatně rusky! Později se na mě obrátil v otázce zdraví a vždy, když za mnou přišel do ordinace, mluvili jsme jen anglicky, dokonce mě ani jednou nepožádal, abych řekl něco rusky, což mi přišlo divné, protože studoval ruštinu na univerzitě a byl považován za nejlepšího! Nakolik jsem pochopil, pravděpodobně ovládl čtení ruského textu se slovníkem a nejspíše se obracel na slovník ohledně každého slova! Nebudu posuzovat úroveň ostatních oborů vyučovaných na univerzitách v USA, ale o úrovni výuky na fakultě slovanských jazyků Stanfordské univerzity jsem se přesvědčil z vlastní zkušenosti. No vida, opět jsem se nechal „unést“ během svého „návratu“ k tématu vyprávění...

Takže, Robert nás už čekal doma, už se vrátil ze školy. Už v klidné atmosféře nám Světlana povyprávěla o své cestě, o setkání s lidmi, se kterými jsme se seznámili ne zcela obyčejným způsobem. Když se setkáte v obvyklé realitě s lidmi, se kterými jste se „seznámili“ v jiné realitě, a všechny události a prožitky se plně potvrdí, pak si

1 Na amerických školách je „A“ nejlepší známkou, „F“ nejhorší.

nemůžete pomoci, abyste necítili „...*důvěru v zítřejší den*...“ – jak říká jeden z hrdinů jednoho, v posledních letech sovětské vlády velmi populárního pořadu „Noc“. Tak i pro Světlanu bylo velmi zajímavé vidět se s malou Elizabeth a jejím bratrem, kteří se stali jedněmi z prvních studentů mé mentální školy. Přivezla fotografii, na níž jsou všichni společně, i mnoho dalších fotografií s našimi pozemskými přáteli, se kterými jsme se nejprve seznámili mentálně. A ti lidé se ukázali přesně takovými, jaké jsme je znali z našich setkání, což nám skutečně dalo důvěru v to, co jsme dělali.

Vždy pro mě bylo důležité ujistit se o tom, že to, co dávám druhým, není hra představitivosti, či něčí jiná hra! Proto mi každý nový fakt potvrzující správnost mé pozice dával jistotu nejen ve správnost toho, co jsem já, co jsme my se Světlanou dělali a děláme, ale hlavně – jistotu toho, že neuvádím ostatní v omyl, byť třeba nevědomky. Po návratu Světlany z Paříže a jejím dobrodružství jsme se vrátili k našim každodenním činnostem, které pro většinu lidí leží za hranicí chápání. Jakkoliv naše činnosti byly pro většinu lidí neobyčejné a neuvěřitelné, stejně jako byly zpočátku pro nás, časem se staly, jakkoliv paradoxně to může na první pohled znít, obvyklou rutinou. Můžu to demonstrovat vlastním příkladem. Když jsem zažil první kontakt s jinou civilizací a potom s jinou a ještě další... to mnou otřásl do hloubi duše a do paměti se mi nadosmrti vryly i ty nejmenší detaily oněch setkání. A ačkoliv se později staly události mnohem většího významu, měřítkem s těmi prvními nesrovnatelné, v paměti mi nezůstalo zdaleka vše, zvláště pokud se dění do určité míry opakovalo den za dnem, měsíc za měsícem. Jinými slovy, pokud děláte to stejné znovu a znovu, další opakování vypadnou z paměti. Jistě, je možné vyvinout úsilí a vzpomenout si, nebo se dokonce vrátit v daný okamžik a vše procítit podruhé, potřetí, ale... taková radost a potěšení v duši, jaké jste zažili při prvním kontaktu, se už nikdy opakovat nebude! Teprve když se setkáte s něčím novým, neobyčejným, vrátí se znovu pocity novosti a triumfu v duši, jaké byly při prvních kontaktech. Paměť je úžasná věc! Vše, co je svázáno se silnými emocemi nebo stresem, se do ní otiskne do nejmenších detailů, nezávisle na měřítku a důležitosti události. A bez ohledu na to, že jsou mi dnes jasné všechny nuance a mechanismy formování paměti, které jsem popsal v prvním svazku mé knihy „Duch a Mysl“, tento jev mě stále ohromuje! Pochopení podstaty toho či onoho přírodního jevu, jako je paměť, vědomí, láska, nezbaví ony jevy kouzla a unikátnosti, jak o tom příznivci „mystičnosti“ oněch jevů neustále mluví. Naopak, pochopení poskytne možnost nebýt „slepými koťaty“ a nepotácet se slepě okolo a při tom emoční náboj nevybledne, ale naopak, začne zářit svým pravým světlem... Takovým způsobem pro nás byl náš život rutinním, ale pro ostatní byl a zůstane neobyčejným. Mnoho konceptů, fenoménů a faktů, které pro nás byly naprosto normální, by pro téměř všechny ostatní ležely za hranicemi chápání. Proto jsme ostatní těmito informacemi ani „nezatěžovali“. Dokonce i informace, které jsem lidem sděloval na setkáních a seminářích, byly pro mnohé příliš. Jen stálým studentům mých seminářů jsem postupně, s rozšiřováním jejich konceptů a myšlení, po malých dávkách přidával nové.

Mezi každodenními záležitostmi se blížil konec roku 1993. Novoroční stromek jsme ozdobili na katolické Vánoce. Tentokrát jsme nikoho nezvali, ani jsme nešli na

žádné oslavy, nějak jsme nikdy skutečně nezapadali do amerického prostředí a neměli zájem se „amerikanizovat“, jak to dělali imigranti ze Sovětského svazu, z nichž většina byli židé tak vřele toužící po své historické vlasti v Izraeli, že se „z neznámých příčin“ ocitli ve statusu imigrantů v USA! Prakticky všichni mí pacienti byli rodilými Američany nebo Evropany, naše kontakty se sovětskými imigranty byly minimální, většina z nich se odehrávala, když jsme se zastavili v ruských obchodech se smíšeným zbožím, kde bylo možné koupit ruské nebo lokálně vyráběné produkty podle pro nás obvyklých postupů. Většina naší konverzace v ruském jazyce sestávala z komunikace s Georgem Orbelianem, ruskojazyčným Američanem, a jedním párem, imigranty z Rigy. S Irinou se Světlana seznámila v jednom obchodě na Páté Avenue, kde pracovala jako prodavačka. Irina, národností Lotyška, emigrovala do USA spolu se svým mužem, Alexandrem Nudelmanem, který byl židovského původu. Alexandr se ukázal být výborným člověkem, se kterým jsme se velmi spřátelili, veselým, s dobrým smyslem pro humor, vždy připraveným přijít na pomoc! Jeho žena se mi však nelíbila od samého začátku – závistivá, licoměrná a nepoctivá po všech stránkách, což se později potvrdilo. Ale Světlaně chyběla ženská společnost a Irina byla schopná získat její důvěru, což nás později přišlo velmi draho, v přímém i přeneseném smyslu slova. Alexandr, Saša, byl u nás velmi častým hostem a já jsem ho vždy rád viděl, diskutovali jsme na mnohá témata, často jsme spolu trávili volný čas, jezdili jsme na exotická místa v Kalifornii atd. Často přicházel spolu se svou dcerou Darinou. A ačkoliv věděl, že z jeho ženy nejsem zrovna nadšený, občas se u nás objevovali spolu. Irina se všemi silami pokoušela získat Světlaninu důvěru a při každé vhodné i nevhodné příležitosti se u nás zastavovala, využívajíc mé sympatie k jejímu muži. Jako přítel jsem chápal, že nemůže vždy přijít bez své ženy, a abych mu nekomplikoval život, toleroval jsem ji, vida naskrz celou její chameleónskou povahu. Když se po několika letech rozvedli, konečně jsem si vydechl – bylo možné se s Alexandrem setkávat bez Iriny.

Nový rok jsme plánovali oslavit doma, tím spíše, že ho Američané neslaví, do ulic vyjde k půlnoci v zásadě jen mládež, aby pozorovala ohňostroj, který začíná s první vteřinou nového roku. Novoroční ohňostroje jsou skutečně obdivuhodné, a každé město soupeří s ostatními, kdo bude mít lepší! Většina Američanů se kupodivu zbavuje vánočního stromku ještě před Novým rokem, podtrhující tím, že slaví jen Vánoce. Na novoroční večer k nám ale neočekávaně přišli Nudelmanovi a navrhli, abychom svátek oslavili společně. Řekli, že mají rezervovaný stůl v restauraci v jednom z nejvyšších mrakodrapů v San Francisku, s nádherným panoramatickým výhledem na noční město a Golden Gate Bridge. Tak jsme se tedy vypravili přivítat Nový rok tam... Jak jsem byl rád, že mohu slavit Nový rok se svým přítelem, stejnou měrou jsem byl zklamaný nutností trávit čas v přítomnosti Iriny, ale... to bylo nevyhnutelné zlo, a co je nejzajímavější, Irina dobře věděla, že jsem ji prohlédl, a proto ji neměl v lásce, ale nehledě na to hledala jakoukoliv záminku, aby se kolem nás se Světlanou mohla pohybovat, jsouc si jasně vědoma, že nebudu protestovat, abych Alexandrovi neublížil. Ta její jezuitská mazanost a podlost mě pobouřila do hloubi duše, ale nechtěl jsem nijak ublížit příteli. Alexandr sám vnímal, že z jeho

ženy nejsem nadšený, ale nic jsem mu neřekl, dokud se nerozvedli. Do té události zbývalo tehdy jen pár let. Světlana tehdy byla velmi důvěřivá, chtěla věřit v to, že lidé jsou upřímní a čestní, a to ji do určité míry oslepovalo. V duši zůstávala dítětem a dívala se na svět, na lidi, nadšenýma očima dítěte, nehledě na její rozhled, vzdělání a intelekt. Často velmi chceme ve všech ostatních vidět jen dobré, což je v principu správná pozice, ale... je při tom nutné být i ostražitý. Já už jsem zažil mnohé zrady a lži a stal jsem se více ostražitým, ale zároveň jsem nikdy neprojektoval špatné zkušenosti na druhé. Vždy jsem zastával názor, a stále zastávám, že dokud člověk nevykoná ten či onen skutek, nelze mu přisuzovat nějaké nálepky. Irina i za ten nedlouhý čas, kdy jsem ji pozoroval, opakovaně ukázala svou spotřebitelskou a parazitickou povahu. Později naplno odhalila svou pravou tvář, která rozhodně nebyla andělská...

Tak přišel rok 1994, ve kterém nás čekalo mnoho nových dobrodružství. Dokončil jsem práci na ilustracích pro svou první knihu *Poslední apel lidstvu* a „svrběly mě dlaně“ knihu vyrobit, abych ji mohl pocítit ve svých rukou. Bylo to pro vše připraveno! Zbývalo pouze poslední „kouzlo“ – proměnit knihu virtuální, digitální v knihu skutečnou, kterou můžete vzít do rukou...

Kapitola 13. Jak jsem se stal spisovatelem...

Přišel nový rok 1994! Ačkoliv je dělení na roky podmíněné, tento nový rok se stal opravdu novým z mnoha důvodů, z nichž jedním bylo samozřejmě narození mé první knihy! Nikdy dříve jsem si nepomyslel, že budu psát knihy, tím méně, že je budu vlastníma rukama vyrábět, ale... nikdy neříkej „nikdy“! Tak se stalo, že jsem napsal svou první knihu, která, jak vyjde najevo, nebude zdaleka poslední. Ale jedna věc je napsat rukopis, a druhá – uvidět svou knihu, tak říkajíc, z masa a kostí! A úplně jiná věc je vytvořit ji vlastníma rukama! Na Nový rok 1994 jsem dokončil všechny ilustrace ke knize v digitální formě. Text rukopisu byl do počítače přenesen už asi půl roku. Mou první knihu lze v plné míře nazývat rukopisem, protože jsem ji napsal na obyčejný papír vlastní rukou. Proto slovo **RUKoPIS** – **RUK**ou na**P(I)S**áno² – plně odráží proces jejího vytváření. Ještě ve 20. století spisovatelé odevzdávali své rukopisy do nakladatelství, kde tiskař ručně sázel každou stránku. Objevení se počítačů a publikačních programů prakticky naráz takové vydávání knih proměnilo ve způsob „doby kamenné“, ačkoliv to byla doba 20. století, práh kterého jsme všichni „překročili“ teprve nedávno. Proto abych opustil „dobu kamennou“, musel jsem jen mít všechny texty a ilustrace v digitální formě, jak o tom referují profesionálové. Ilustrace jsem zdigitalizoval sám, ačkoliv v principu část vytvořených ilustrací byla na papíře a skenoval jsem je do počítače, kde jsem je znovu vytvořil v digitální formě, přičemž jsem si zároveň osvojoval počítačovou grafiku. Na osvojení grafického programu jsem potřeboval tři dny, načež jsem přistoupil k vytváření

2 **РУКОПИСЬ** — **РУКОЙ** на**ПИС**анное (RUKoPIS' — RUKoï naPISannoe)

ilustrací na počítači, což bylo na jedné straně mnohem složitější a na druhé straně mnohem jednodušší (než klasické kreslení).

V době vytváření mé první knihy byl grafický program „Adobe Photoshop“ ještě velmi slabý, jako i možnosti samotného počítače, který jsem tehdy měl. Vzhledem k tomu jsem nemohl popustit otěže své tvořivosti, a vytvořené ilustrace nebyly úplně takové, jaké bych si je představoval. Taková možnost se objevila teprve v letech 2005 – 2006 s vydáním verze 7 programu „Adobe Photoshop“ a s mnohem silnějšími a rychlejšími počítači. Vše bylo o možnostech – když jsem později vytvářel ony ilustrace znovu, některé z nich měly velikost přes 10 GB (gigabajtů) každá! A kolem roku 1993 měl na tu dobu „nejnašlapanější“ osobní počítač pevný disk s kapacitou jen **jeden** gigabajt. V době vytváření mé knihy byly tedy možnosti technických prostředků velmi omezené a nedovolovaly mi plně realizovat mé představy, ale i tak mně to, co jsem tehdy měl k dispozici, dovolilo předat podstatu všeho, co jsem měl v plánu. Než budu pokračovat, chtěl bych osvětlit některé detaily týkající se samotné knihy.

Za prvé, proč byla kniha nazvána „Poslední apel lidstvu“? Zní to dost domýšlivě, jak si mohou myslet jedni a říkat druhí. Na povrchu to tak může vypadat. Ale kdo se pokusí proniknout pod povrch, odkryje se mu velmi zajímavý obraz. Současná civilizace vytvořená sociálními parazity na podhoubí vulgárního materializmu přivedla lidstvo i všechen život na Midgard-zemi na pokraj zničení, přičemž zničení ne nějakou náboženskou apokalypsou, ale důsledkem „rozumné“ činnosti samotného člověka. Lidstvo skutečně došlo téměř k bodu, z něhož by nebylo návratu. Počátkem 21. století mohl život na Midgard-zemi doopravdy zmizet, ne způsobem, jak o tom hovoří náboženská proroctví, ale v důsledku krátkozraké činnosti člověka. Právě chybná cesta rozvoje civilizace – spotřebitelská, vnucená lidstvu sociálními parazity – byla a stále zůstává skutečnou příčinou. Jediným způsobem odvrácení nebezpečí sebezničení naší civilizace a života, jakožto i samotné Midgard-země, je přehodnocení systému konceptů o zákonech Přírody. To jsem naprosto zřetelně vnímal a měl jsem co nabídnout. To nejsou prázdná slova pramenící z pocitu přemrštěné sebedůležitosti, jak by to někteří chtěli podat, ale upřímná touha pomoci, založená na mnou získaných znalostech o zákonech Přírody, potvrzených reálnými skutky planetárního měřítka umožněných aplikací těchto znalostí, například obnovení ozónové vrstvy Midgard-země, a nejen to...

Za druhé, za svou předmluvu jsem do knihy umístil text „Třetího apelu lidstvu“, předaného v roce 1929 *Koalicí Skupin Pozorovatelů* (KSP) skrze Nikolase Roericha Lize národů, pojednávajícího o nutnosti přijetí *Nového Vědění* pro pozemskou civilizaci, bez kterého hrozí Midgard-zemi smrt v důsledku katastrofy kosmického měřítka. V Apelu byly uvedeny konkrétní požadavky, na jejichž splnění byla dána lhůta **padesáti let**, po jejichž uplynutí nabídka pozbyla platnosti. Když se mi v roce 1988 text Apelu dostal do rukou, čas vyměřený pro odpověď již dávno vypršel, což znamenalo, že lidstvo bylo ponecháno svému osudu a v horizontu pěti tisíc let bylo odsouzeno ke smrti spolu s celou Midgard-zemí, jak o tom hovořila zpráva z roku 1929. V souvislosti s tím je zajímavý fakt, že lidstvo i živá příroda mohly zahynout

už v září 1987 v důsledku termojaderné exploze neuvěřitelné síly, která by vytvořila ve Sluneční soustavě ještě jeden pás asteroidů. Kromě toho mohl všechnen život na Midgard-zemi zahynout v letech 2000 – 2005 v důsledku ztráty ozónové vrstvy a také v roce 2003 v důsledku vlivu „Planety X“ nebo „Planety smrti“, jak byla také nazývána, která představovala oharek druhé hvězdy naší Sluneční soustavy, jejíž exploze kdysi iniciovala formování našeho planetárního systému. Gravitace přibližující se „Planety X“ by narušila stabilitu našeho Slunce a způsobila by jeho kataklyzmatickou explozi jako novy nebo trpasličí novy, která by připravila Midgard-zemi o všechnu její atmosféru.

Že KSP v roce 1929 nevěděla, že lidstvo v brzké budoucnosti vytvoří nejprimitivnější kosmické lodě a vydá se za hranice zemské atmosféry, to je celkem pochopitelné. Ale měli vědět, že se satelit našeho Slunce, oharek druhé hvězdy, pohybuje po velmi excentrické oběžné dráze kolem společného centra gravitace. Je plně možné, že KSP nevěnovala této otázce dostatečnou pozornost. Nikdo nepovažoval za nutné přesně propočítat oběžnou dráhu Planety-X a její přiblížení k Midgard-zemi a Slunci, když tato neutronová hvězda v roce 2003 vstoupila do Sluneční soustavy... Tak či onak, absence odpovědi ve stanovené době znamenala, že lidstvo je odkázáno samo na sebe, přinejmenším podle textu Apelu! V tento moment vzniká otázka: „Proč jsem tedy text Apelu umístil do své knihy?“ Bylo to ze dvou příčin...

Za první, ze samotného Apelu je zřejmé, že život neexistuje jen na Midgard-zemi, jak se s pěnou u huby snaží tvrdit současní „vědci“. Ve vesmíru jsou miliardy civilizací, ač se to komu líbí, či ne. Samotný koncept jedinečnosti Midgard-země je absurdní, a to je bez pochyby naprosto jasné sociálním parazitům, kteří za tímto a mnoha dalšími koncepty stojí.

Za druhé, v Apelu je v plné nahotě ukázána primitivnost představ soudobé pozemské vědy o zákonech Přírody, zvláště dobře je ukázáno, jak primitivní je logický základ, postavený na binární logice. Je ukázáno i to, jak právě díky (pokud je možno něco takového říct) binární logice současná věda nejen ztratila skutečné pochopení zákonů Přírody, ale přivedla i lidstvo k hranici, za kterou leží sebezničení vši civilizace Midgard-země a všeho života na ní! Soudobá „věda“ bezpochyby vytvořila prostředky, kterými může být zničena samotná Midgard-země, a zničena mnohokrát opakovaně, ačkoliv vždy stačí jedenkrát!

To byly hlavní příčiny toho, proč jsem umístil „Třetí apel lidstvu“ *Koalice Skupin Pozorovatelů* na začátek mé knihy. Z Apelu je jasné zřejmý systém mylných konceptů vládoucí na Midgard-zemi i fakt, že počínaje rokem 1979 jsou obyvatelé Midgard-země odkázáni pouze sami na sebe! Právě z toho důvodu jsem svou knihu nazval „Poslední apel lidstvu“, a na prvním místě proto, že v ní přináším principiálně jiný systém konceptů o Zákonech Přírody, v kontrastu se systémem vytvořeným ortodoxní vědou, která už se dávnou proměnila v náboženství. Tento systém vědění stojí na mých vlastních pozorováních, které jsem získal využívající svůj přírodní dar, který jsem ve značné míře zdokonalil. V procesu zdokonalování a osvojování si

vlastních možností se mi podařilo udělat řadu objevů o transformaci mozku (a nejen), které se ukázaly revolučními nejen pro mě samotného, ale i pro celý Vesmír (a to není můj výrok). Náhodou či ne se mi podařilo vytvořit to, co ve Vesmíru zatím nikdy nikdo nevytvořil! Pochopitelně jsem o tom tehdy nic netušil, tím méně o Velkém Kosmu, ale... to na věci nic nemění! Jak mě informovali, můj objev byl revolucí, průlomem v možnostech živých bytostí v celém Velkém Kosmu, a právě to mi dalo do rukou dříve neznámý mocný nástroj nejen poznání Přírody, ale i ovlivňování přírodních procesů všech měřítek, od mikrokosmu po makrokosmos prakticky bez ohraničení!

Tak či onak, v mé první, stejně jako ve všech dalších knihách, přináším mé chápání zákonů Přírody, které jsem získal výsledkem vlastních pozorování, chápání, které jsem nejednou prověřil v praxi od úrovně mikrokosmu až po úroveň makrokosmu. Mám v rukou, přesněji řečeno v hlavě, unikátní nástroj, prostřednictvím kterého mám možnost získat mně potřebnou informaci prakticky bez omezení, provést analýzu dané informace, na základě ní provést reálné zásahy a dostat reálná potvrzení výsledků, která si může kdokoli „osahat“. Zároveň informace o výsledcích mých zásahů nepocházejí ode mě, ale od ostatních, vědců, představitelů různých oborů, kteří neměli nejmenší představy o původu a účelu jimi pozorovaných jevů, ale viděli jen výsledky – vrcholek ledovce reality, nechápající a přirozeně ani nemaje možnost chápat celkový obraz. Tudíž, ať se to někomu líbí či ne, vědění v mých knihách bylo získáno mnou samým, není výsledkem rozšifrování textů starodávných knih, jak si myslí jedni, ani výsledkem toho, že mi ono vědění předali mimozemšťané, ani výsledkem telepatického příjmu informací z „vyšších“ sfér, atd., atp. A to není manifestace nějaké pýchy, ale pravda a nic než pravda! Platným argumentem není ani tvrzení, že jeden člověk nemůže pojmout a pochopit vše to, co je popsáno v mých knihách, že to může být pouze společná práce větší skupiny a to ještě více než jedné! Nedumal jsem nad tím, co může jeden člověk a co nemůže, mou motivací bylo přání pochopit podstatu jevů a ne to, zda mohu to či ono pochopit nebo ne! Kdybych uvažoval takto, nejspíše bych nikdy nic nezjistil, nepodařilo by se mi proniknout do tajemného labyrintu neznámého! Neuvažuji o tom jako o něčem zvláštním, je to pro mě jediný život, který znám! Je to pro mě tak přirozené, jako dýchat vzduch.

V principu, člověk brzdí sám sebe, svými strachy, co je „za zavřenými dveřmi“? Velmi by se mu chtělo nahlédnout do neznáma, ale bojí se, že by tím ztratil sám sebe, nebo i jen část sebe. Je to jako „běž tam, nevím kam, a přines to, nevím co“! A jen díky mým vlastním objevům v chápání podstaty samotného člověka, jeho mysli, možností člověka, se mi podařilo to vše udělat – proniknout do podstaty zákonů Přírody na úrovni mikro- i makrokosmu. A ještě jedna nuance... Ani mé vědění, dokonce ani „Třetí apel lidstvu“ nemá žádný vztah k učení Nikolaje Roericha, ani k němu samotnému. Nikolaj Roerich byl jen **kurýrem**, který Apel doručil Lize národů v roce 1929. Stejně tak, jako pošťák jen doručuje zásilku adresátovi, ale není odesilatelem ani nemá žádný vztah k obsahu samotné zásilky! A nyní se můžu vrátit k samotné knize...